

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDÁLLAMOK
EGYETLEN MAGYARNYELVÜ KÉPES

GYERMEK LAPJA

Cimbor

K-SAVELY-D

Megjelenik havonta 3-szor minden hó 10, 20 és 30. án

FŐSZERKESZTŐ:
BENEDEK ELEK

TARTALOM JEGYZÉK:

Majthényi György: Zsuzsika iskolába megy.
Tamási Áron: Gombás székely.
Áprily Lajos: Tavaszi versek.
Vajda István: Nyuszi.
Monoky Sándor: Ritka igazságtétel.
Lengyel Miklós dr. Magyar Pantheon. (Petőfi Sándor.)
Jankóék autóznak.
Bartha István: Sir a falu.
E—ó: Igy szántják a földet.
Csürös Emília: Egy egész üveg befőtt.
Tíz fogas kérdés.
Kiadó bácsi postája.
Elek nagypó üzenetei.
A Cimbor könyvvására.

1928. ÁPRILIS 20.

11

szám

Zsuzsóka iskolába megy

Írta: Majthényi György.

Jaj, esik az eső, micsoda rút idő!
Szél is dudál. Be esul egy reggel!
Elküldjük-e az iskolába.
Vagy mit csináljunk a gyerekekkel?
Sápadt szegény, a szeme bágyadt,
Köhög is még.
Nem tudsz sütni napocska?
Majd szólok szélanyónak, kösse be fiait
Egy jókora nagy zsákba és ne eressze ki . . .

Kávét sem kérsz galambom? No, muszáj. Csak
egy kortyot.

Egy kortyot, csak egy kortyot:
Édesanya kedvéért!
No, még egy kortyot, ezt meg
Édes apa kedvéért.
És egyet bátyókéért, egyet Tomi kutyaért.
Egyet meg magadért is, Zsuzsóka kicsi leányom.

A kiflit meg ide tesszük a tizórai mellé.
Igy jó lesz, ugy-e, — jó lesz? No, ládd,
Hisz jól aludtál és nem fáj, ugy-e, semmid?
Ne idegeskedj, kedves, hiszen még félnyolc
(sincsen).

(Meleg kabátot adj rá és sált is a nyakába)
Jól gombolkozz be, lelkem, cudar idő ez máma
S az ernyőd is úgy tartsad, édes kicsi virágom.
Hogy jobbra is láss, balra is,
És fordulj néha hátra.
Vigyázz a villamosra a Zsigmond-utcán végig,
Meg az építkezésnél térj ki, édes kicsi ágam.
S ha átvádolsz az úton, az autókra ügyelj csak
Alattomosan jönnek, gonosz, dühödt kutyak
S a füledbe csaholnak, hogy megjösszenek.
De te csak menj szép bátran és Isten vezéreljen!

Az ablakból is látni, hogy lódul meg az ernyő
A szélben, s az eső mint veri kicsi lábát.
Óh, szél kegyelmezz néki! Eső ne verd a kedvet
(vest!)

Az erősekkel birkózz, ez kicsike gyermek,
Pár napja kelt ki az ágyból,
Napfény kellene neki Mentonban vagy Me-
(ránban)

És pihenni egy évig, — de Istenem, miből?
Ó, Szél, kegyelmezz néki! Istenem, vezéreljed!
Jaj, az ilyen apának, óh, százszor jaj neki,
Csak írni tud és sírni, gyötrődni és zokogni
S ez minden, amivel a gyereket szereti.

(Budapest.)

Gombás székely

Írta: Tamási Áron.

A levelek kövéren imbolyogtak a hajnali fényben. Egyenletesen hullott rájuk az eső s a nesz cirógatta az ablakokat.

Vén szurkos István nem idéltlenkedett tovább, hanem leereszkedett az ágyból s pipára kapva, magára vonta harisnyáját, s a puhaszáru csizmát. Aztán nagy prüszkölés közben szembeverte magát egy kanna-vízzel, elemlegette az Istent, s a bajuszát elfujta az utból.

Azon kapta magát, hogy nincsen rossz kedve. Az esze is bizsergett, készen volt arra, hogy úzze.

Megállt az udvar közepén a csendes, meleg csöben s meghordozta a fejét.

Nem javasolt munkát az idő. De vén Szurkos

nem nézhette magát soha dologtalanul, nem volt dögember sem melegben, sem vizszaporító időben.

Gondolkozva vigyázkodott körül. Találékony akart lenni, hogy becsülhesse magát.

Körbement az udvaron, majd bé az árnyék alá, s egyszeriben készen volt a tervvel, hogy meglátta a sarokba hányt nagyrakás faszenet.

— No, én téged elviszlek az uraknak — mondta s abba helybe nekilátott. Jónéhány zsák gyaluforgácsot, ganyélcében festett gyaluforgácsot a rakásra öntött s szakértelemmel összekeverte.

Szaporított.

— A pálinkában is nagyon viz elég — füzte

hozzá —, s az urak tudománya se mind igazság.

Zsákokba merete ügyesen, s fel a szekérre, mint a nehéz, fekete kévéket. Szénát a tetejére, arra nagy pokrócot módosan, s lecsaptatta egy gyertyánfa ruddal.

Vesd ki a tarisnyát, feleség! — kiáltotta a házba, s a két kabalát rud elé fogta. Felült nagy-pontosan a tetőre, feladatta magának a tarisnyát, megtapogatta s így szólt:

— Szalonnát tevél-e?

— Veték.

— Kell is.

— Osztán ne háljon oda!

Mert én kerek száz esztendeig nézem az urakot.

— Hozzon két font hust, hajja-é, s egy kicsi muszka téát is kérjen Vilmus urfitól.

— Sejembubát nem akarsz-é? Eredj, nyitsd ki a kaput!

Ugy ment ki a szenes szekér a hátán, mint egy császár.

Alig állott meg Udvarhelyt, a barátok mellett, hát jó egy urféle s egyenesen nekitart.

— Jónapot, bácsi.

— Elbujt — nézett fel az égre az öreg.

— Hát mit árul? — tette magát a városi is.

— Én puskaport.

— S hogy adja?

— Feketén, amíg maga a fehéret ki nem találja.

Kerülni kezdte az ur a szekeret, s a botjával megdöfötte a zsákokat.

— Jól szól, — mondta.

— Hogyne, mikor nálam járt iskolába.

— Pótlék van-e benne?

— Eléggé pótolja maga magát.

— Zsákja mennyi?

Összevonta szemöldökét a székely, mintha pontos árat akarna szabni. Megállapította magának, hogy négy piculán alól nem fogja adni, s így szólt:

— Hatvanhárommal odaadom, mert sietek.

— Viccel!?

— Ez biza nem viccel, hanem ég.

— Egy kicsit sok.

Érezte Szurkos, hogy megvan a vásár.

Jóizüen vetette oda, biccentvén a templom felé:

— No, hatvan, s a két torony is legyen a magác.

— Ötvenet adok s a tornyot csalja haza kied.

— Vágjuk ketti, no! De csak azért, mert látom, hogy nagyésszel él az ur.

Hatott.

Ötvenötben kifizette zsákját a városi, s elki-sérte a kapujáig. Ott meghagyta, hova rakja s elsi-etett.

Már kiöntött valami hat zsákkal a székely, amikor egyszerre kopogást hallott. Nyomban odafordult, s hát az ur felesége illatozik oda,

— Tiszta szemet hozott, ugy-e, bácsi lelkem? — csicssergett.

— Olyan, mint a gyémánt, tessék megnézni: — s magasra tartva úgy kirázott hirtelen egy zsákot, hogy tömötten megfeketedett tőle körül a levegő.

Térde fölé huzta szoknyáját a szépasszony s eliramodott a helyszinről nyomban.

— Mindennek szere nagyon, — mondta az öreg.

Vigan lerakódott s leállította a lovait a kores-ma udvarára. Két öl szénát vetett eléjük, s gondolta, hogy megsétálja magát a jó vásár öröme-re s megveszi a két font hust.

Játékosan közeledett a folyó hidja felé. Már messziről észrevette, hogy hét ur áll a karfa mel-lett s nézi a vizet. Ahogy odaért, megállt mellet-tök s mókás nagykedvében odavetette:

— Még meg találják igézni azt a szegén vizet!

Hát ránéztek a szóra.

Timárok voltak mind. Kettőt látásból ismert az öreg. Nagy kedve jött, hogy megjátsszodjék velök.

— Annyi essött, hogy csoda történt, — kezdte.

— Miféle csoda? — érdeklődtek a timárok.

— A patikushoz indulék, hogy eladjam neki, mert jól üsmerem. Hát ilyent életemnek napjában nem láttam.

Körülfogták szorosán a timárok, s kimeresz-tett szemekkel várták a szót.

— Ha jönnek velem bé azon, elmondom, — fontoskodott a vénember.

Megindultak.

— Hát hallgassák meg az urak, — folytatta — olyan terüt hoztam a városba, amelyent ember még nem hordott. Magam se hinném, ha más mon-daná! Elindulok tegnap az erdőre, hogy egy kicsi szenem van s hozzam haza. Menyek s hát egyszer egy nagy fehér mezőbe érek. Tán nem esék hó águsztusban?! — ijedek meg. Hó te! — mondom a lovaknak, s helyből járnai kezdem körül a mez-őt, s a csoda öl meg, olyan, de olyan fehér. — Hiszen e mind gomba! — kiálték fel — de annyi, amennyit Erdéj nem látott. Én is hagyom a sze-net s belé egy sereg leveleságot a szekér feneki-be, s szedni kezdem reá a gombát, s hordom öllel oda, s rakom, amíg egy a tetjibe fér.

— Annyi volt csakugyan? — ámultak a ti-márok.

— Ott van a szekéren azonmódulag frissen, ahogy szedtem.

— Nem adja el?

— Én el, hát mi a tüzlangját csináljak any-nyi gombával?!

— Mi az ára? — kérdezte az egyik timár.

— Ingyen adta az Isten — kétszinkedett a székely, — csak a fáradságot számítom fel: két forintért viheti akárki, s ne setétedjem bé, ha annyi gombával tíz ember meg nem éri egy hétig.

A mészáros-hoz értek.

TAVASZI VERSEK

Irta: Áprily Lajos.

I.

Sánokban a hóviz,
könnyü hajót viz,
füstöl a fényben a barna tető.
Messze határba
indul az árva
leng madárka: billegető.

Titkon a Bükkben
mosccan a rügyben
— mint csibe hékban — kandin a lomb,
s mintha a róna
kedve dalolna,
ugy muzsikál, muzsikál a kolomp.

Indulok. Értem.
Jól tudom: értem,
értem üzenget a zsenge határ:
„Szived, a bomlott
ócska kolompot
hozd ide, hozd ide, hozd ide már!”

II.

1.

A nap tüze, látod,
a fürgé diákat
a hegyre kicsalta: a csucsra kiállt.
Csengve, nevetve
kibugygyan a kedve
s egy ós evoét a fénybe kiállt.

2.

Régi kiszáradt
tó vize árad,
néma kutakban a víz kibuzog.
Leng a picinyke
szénfejü cinke
vig dythirambusa: daktilusok.

3.

Sélymit a barka,
már kitakarta,
sárga virágját bontja a som.
Fut, fut az áram
a déli sugárban
s hökken a hó a hideg havason.

4.

Barna patakja
napra kacagva
s lomha Marosba csengve siet.
Leng a csatorna,
zeng a hegy orma
s zeng, — ugy-e zeng, ugy-e zeng a szived?

(Kolozsvar.)

Az öreg megállott, s tette, hogy köszön s válik el.

— Hát mi megvesszük, — mondták a tímárok — jöjjön s vigyen oda.

— Egybe mehetünk, csak látom, ehejt van a mészáros, s egyjársást vajegy font hust vennék az asszonnak, minek másszak vissza ismét.

— Kell-e előleg?

— Kell a sujnak. Előbb nézzék meg a portékát.

A küszöbről mégis visszafordult.

— Nem bánom, no. Hadd vegyek disznóhust is.

Odaadtak egy forintot neki.

Bément s vásárolt pontosan a székely, közben háromszor is emlegette a mészárosnak, hogy örök-ké annyi csontot ad neki, hogy hetekig nincs békesség miatta az asszonnyal.

Beszélgettek s csipkedték egymást valami tíz percig.

Egyszer megrázta magát a székely, szidván az időt s levetette ujjasát s kifordítva visszavette. Aztán fonákjára kényszerítette a kalapját is. A csizmaszárat pedig letúrta bokáig, s a bajuszát kisírtette hegyesre felfelé.

Csodálkozva nézte a mészáros.

— Kied mit csinál? — kérdezte.

— Szénészkedem — találta el kacagva a feleletet — s azzal összetámasztotta két térdekalácsát, büllögve kiment.

Sördöge legyen, ne mismerték meg a tímárok.

S nemhogy elment volna a forinttal szépen hazafelé, még a hátukba került, sántítva hozzájuk ment s megváltozott hangon így szólt alázattal:

— No, van mit beszéljen a világ, tekintetes urak.

Feléje fordultak.

— Tán angyalt látott valaki?

— Azt mondják, hét ember megbolondult.

— Miféle hét ember?!

— Valami urfélék.

— S mitől?

— Azok valami gombától, amit egy tolvaj árult ma reggel szenes szekéren.

— Árult-e?!

— El is adta.

A tímárok szeme összevillant. S aki a forintot adta, káromkodott egyet.

— Jertek, megnyuvasztjuk! — mondta s a többinek az élén megindult mérgesen a mészárszék ajtaja felé.

— Ennyi urnak ész is kéne, — nézett utánuk a székely, s úgy tova lett egy pillantás alatt mintha az ördögök vitték volna el.

(Kolozsvar.)

NYUSZI

TAVASZI MESE

IRTA VAJDA ISTVÁN

Nyuszi előtt oly csodálatosnak tűnt fel mind-
ez, hogy alig-alig tudott szóhoz jutni. Összeza-
radott és nagy pirultában szeme végigfutott a
nyul-gyülekezeten. Elöl állottak a kicsinyek és
mögöttük szép rendben az idősebb nyulak. Ahogy
tekintetét végigfuttatta a sok kíváncsian feléje
meredő arcon, hátul, a nyulak tömött sora mögött
megpillantotta Ugrifüleskét. Illedelmesen állott
az anyja mellett és figyelmesen nézte megmen-
tőjét.

Most már tudta, mit kell kívánnia!

— Tavasz, kedves, — fordult hozzá kérő han-
gon, — az a kérésem, hogy varázsold elevenné
az én kitömött bársonnyulamát, amit a születé-
sem napjára kaptam! Igen-igen megszerettem a
nyuszikat és úgy szeretném, ha az enyém is élne
és olyan barátságosan pislogna rám két piros sze-
mével, mint a kis Ugrifüleske!

A Tavasznak mosoly suhant végig az arcán.
— (vagy tán csak Nyuszi látta ugy?) — és bele-
egyezésül kissé megbólintotta fejét.

— Mi a második kívánságod?

Nyuszi maga sem tudta hirtelen, hogy mit
kérjen. — Jaj, ha most itt lenne Anyuka! Bizo-
nyosan tudna valami okosat tanácsolni! Hohó!
Anyukának minderről semmit sem szabad tud-
ni! Nem szabad beszélnie róla, hogy itt járt és
egy kukkot sem szabad szólni a Nyulországban
átélt kalandokról...

Ahogy erre gondolt, sehogy sem tetszett neki
ez a tilalom. Egész életében úgy szokta meg, hogy
anyukának mindenről be kell számolnia és meg
a legtitkosabb gondolata sem maradhat előtte ti-
tok... És már tudta, mit kérjen második kíván-
ság fejében:

— Édes, jó Tavasz, engedd meg, hogy min-
dent elmondjak anyukának! Ugy-e, megengeded?!

A Tavasz ismét bólintott:

— Legyen meg a kívánságod! De egy feltétel-
lel! Anyukának elmondhatod, de ő sem beszélhet
róla senkinek! Te pedig ne mondd el neki előbb,
mint húsvét vasárnapján. Megértetted? Hisz, te
is csak annak köszönheted, hogy megtudtad mind-
ezt, mert húsvétvasárnapján születél. Előtted sen-
ki emberfia sem hallott erről, mert a jó Isten
hagyta ezt meg nekünk.

— Nem, nem! — ujjongott Nyuszi, — ígérem,
egy szót sem szólok húsvét előtt! Most azonban
engedjtek haza, nehogy anyuka keressen... —

Hirtelen megnehezült a szempillája, — igen elfá-
radtam...

A Tavasz egy kicsiny fehér felhőt intett ma-
gához. Egészen olyan volt, mint egy puha, tollas
ágy. Két erőteljes nyulat fogott eléje s egy har-
madiknak mancsába nyomta a gyepőt. Beleemel-
te a kis fiút, s mint a szél, úgy indult meg a fel-
hőfogat, erdőn, mezőn, réten, patakon át, — ha-
zafelé.

— Nyuszi még csak annyit látott, hogy a nyu-
lak egymás kezét fogva vig táncba kezdtek... A
pompás fogat már megállt a ház előtt.

A nyulak kisegítették belőle, feltették az ab-
lakpárkányra. Mikor beugrott a szobába, hucst
intettek neki nagy fülükkel és eltűntek az éjsza-
kában. A felhő pedig a magas ég felé vette útját.

Nyuszi lerántotta magáról ruháját, bebujt
ágyába és abban a szempillantásban már aludt is.

Másnap reggel igen későn ébredt. A tavaszi
szellő hiába simogatta pufók kis arcát, a rigó
hasztalan gyújtott rá legszebb dalára — Nyuszi
mündeből nem hallott semmit. Csak amikor anyu-
ka bejött és megcsókolta, akkor nyitotta ki álmos
két szemét és egy kis időbe került, amíg rájött,
hogy már nincs a nyulak birodalmában.

Két nap mulott el. A házban nagy volt a sür-
gés-forgás. A lányok takarítottak, anyuka sütött,
főzött. Az ünnep közeledett.

Nyuszi becsülettel állotta szavát. Kalandját
egy szóval sem említette, hisz megígérte, hogy
húsvétvasárnap előtt még anyuka sem fog tudni
semmit róla.

Végre elérkezett a nagy nap. Nyuszi sok szép
piros tojást kapott, de mintha most nem is örült
volna neki. (hisz volt benne része elég), hanem
folyton csak az járt az eszébe, hogy ma mindent
elmondhat anyukájának. No meg főképp arra: be-
váltja-e szavát a Tavasz és vajjon megelevene-
dik-e a kis kitömött nyulacska? Hisz megígérte!

Kimászott ágyából és úgy, ahogy volt, hosz-
szu hálóingében átment a nappali szobába. Szülei
és testvérei már a reggelineél ültek.

— Ejnye, ejnye, Mátyás lustája, — ingerke-
dett vele az apja, — hát illik húsvétkor ilyen so-
káig aludni? Még fel sem öltözött a kis hétalvó!

— Csak a bársonnyulamért jöttem, apuka.
— felelt Nyuszi, — tegnap este elfelejtettem ma-
gammal vinni.

— Bizonyosan megharagudott rád érte, —

mosolygott az apja, — no, siess, engeszteld ki gyorsan!

Nyuszi a játécai felé tartott, amelyek szép sorjában egy kis asztalon álltak a szoba sarkában. A kis bársonnyul is ott volt közöttük.

De mi ez? A nyulacska megmozdult! Nyuszi uem hitt a szemének!

A kis bársonnyul ráemelte barátságos tekintetét, aztán egy nagyot ugrott Nyuszi felé és majdnem lefordult az asztalról.

Megmozdult! Él! — Él a bársonnyuszi! — kiáltott Farkas magánkivül az örömtől. — Karjába vette és boldogságában kis hiján agyonnyomta a kis nyulat.

Szülei gyönyörködve néztek össze:

— Bizonyosan a husvéti nyul lepett meg vele. — mondta az édes anyja és arcán hamiskás mosoly futott végig.

De Nyuszi a fejét rázta:

— Ezt már én jobban tudom, anyuka! Gyere

velem, elmondok neked valamit. De csak neked egyedül! Neked most már elmondhatom, hogyan támadt fel a kis bársonnyulam!

Megfogta anyuka kezét, bevitte a szobájába, felkapaszzkodott az ölébe és elmondta, mi történt vele tegnapelőtt éjszaka.

— A bársonnyulat pedig a Tavasz keltette életre, mert megkértem rá, amikor meg akart jutalmazni, mert elkészítettem az ezüsttojást! A Tavasz az egyetlen, aki ezt meg tudta tenni, mert ő hozza a fakadó rügyet, az újjászülető életet az égből a földre!

— Mindezt pedig a Husvéti Nyultól tudom. — fejezte be meséjét Nyuszi, — de Anyuka, erről senkinek sem szabad beszélni, Isten bizony! Ez örökkön-örökké köztünk marad, mert én vagyok az egyetlen ember, aki tudja, meg Te! Mi pedig, ugy-e, mindenkor hiven fogunk örködni a nyulak nagy, nagy titka felett!

V É G E.

Ritka igazságtétel

Engel után németből: Monoky Sándor.

Hogy a világot egy csapással legyőzze, macedoniai Sándor Afrikába is elment egy néphez, mely a világrésznek egy félreeső sarkában, barátságos kunyhókban lakott és sem a háborút, sem a hódítást nem ismerte.

Itt az uralkodó kunyhójába vezették, hogy megvendégeljék. Az uralkodó aranyból való datolyát, arany fügét és aranyból készült kenyeret rakatott eléje.

— Eszitek ti itt az aranyat? — kérdezte Sándor.

— Ugy képzem. — szolt az uralkodó, — hogy élvezhető ételeket a te országodban is lehet találni. Miért jöttél hozzánk?

— Nem a te aranyad csábított engem ide, — válaszolt Sándor, — hanem szokásaitokat szeretném megismerni!

— Helyes, hát csak időzz nálunk, amíg neked tetszik.

Azalatt, amíg ott tartózkodott, két polgár jött a bíróság elé. A panaszos így szolt:

— Ettől az embertől egy telket vásároltam és amikor a földjét felástam, kincset leltem ott. Ez nem az enyém, mert én csak a földet vettem meg, az abba elrejtett kincset azonban nem, s az eladó mégsem akarja visszafogadni.

A panaszlott így válaszolt:

— Én épp olyan lelkiismeretes vagyok, mint polgártársam. Neki a birtokot mindennel együtt adtam el s így a kincessel is, mely benne el volt rejtve.

A bíró ismételte a szavait, hogy lássák, vaj-

jon jól értette-e meg őket, majd bizonyos megfontolás után ezeket mondta:

— Neked van egy fiad, ugy-e, barátom?

— Van!

— És neked egy leányod?

— Van!

— Most már a te fiad vegye feleségül az ő leányát és a házastársaké legyen a talált kincs, mint nászajándék!

Sándor végtelenül csodálkozott.

— Talán igazságtalan az ítélet? — kérdezte az uralkodó.

— Oh, nem, — válaszolt Sándor, — de megütköztem rajta.

— A ti országotokban hogy lett volna elintézve ez az ügy?

— Az igazat megvallva, — mondá Sándor — mi mind a két embert őrizetbe vesszük és a kincset a király részére foglaljuk le.

— A király részére? — kérdé az uralkodó csodálkozva. Süt a nap arra a földre?

— Hogyne!

— Esik ott az eső?

— Mindenesetre!

— Különös! Vannak ott szelid, füvet evő állatok is?

— Mindenféle fajtából!

— Nos! — így szolt az uralkodó, — az örökjóságú Isten csupán ezekre az ártatlan állatokra való tekintettel engedi meg, hogy a ti országotokban süssön a nap és essék az eső; ti ezt nem érdemlitek!

MAGYAR PANTHEON

Irja: LENGYEL MIKLÓS.

Petőfi Sándor

II.

Petőfi növekedő népszerűsége felkölti számos költőnek és bírálónak féltékenységét; költeményeinek népszerűsége, előadásának egyszerűsége és közvetlensége a régi irodalmi irány híveit döbbsentették meg. Harc indul meg körülötte, de az idő neki kedvez. A nyugtalan ország lázas népe megindul azon az uton, mely a szabadsághonba és forradalomba torkollik. Mert kettős küzdelem készül. Az alsó, elnyomott néposztályok az uralkodó rétegektől jogukat akarják kicsikarni. Ha az békés uton nem sikerül és a feszítő erő elég nagy, elérkezik a forradalom napja. De az egész magyar faj szerencsétlen helyzetben van: Ausztria urai akadályozzák szabad mozgását. Ha nem sikerül a békés kiegyezés, fegyvernek kell itt is döntenie. A forradalmi láz tüzeiben a régi irodalmi formák is elerőtlenednek, a felnövő új nemzedék nem ragaszkodik a hagyományokhoz: a formában, tartalomban és nyelvben új teremtő Petőfinek tábora rohamosan nő.

A költő megérzi a már-már ráncszakadó kettős harcot; megérzi már 1846-ban. Viziói támadnak. Véres napokról álmodik, mik a világot rombadöntik s az óvilágnak romjain az új világot megteremtik. Látja maga előtt a végtelen óceán mély vize fölött büszkén sikló hatalmas gályát. De megmozdul a víztömeg, nyugtalanul hanykolódik a hajó, mert felül a gálya s alul a víznek árja, azért a víz az ur. A lángész érzi a közeledő vihart s lázas álmaiban pirosló arccal piros zászlók alatt törnek egymás ellen az elnyomók és elnyomottak. De Petőfi nemcsak az elnyomott osztályok, hanem az elnyomott nemzet érdekében is hallatja szavát. Büszke magyarságára, az ősök dicsőségére és helyet kér népének, még pedig jelentős helyet a művelt nemzetek sorában. Nem is szabad Petőfit egy társadalmi osztály költőjének lefoglalni; mindnyájunké ő, az egész nemzeté, első sorban a merész, lelkesedő, korlátokat nem tűró fiataliságé.

Miközben 1846-ban a véres jövőt jósolja, megismerkedik Szendrey Juliával és feleségül kéri. Az apának heves ellenállása hasztalan: Julia Petőfi felesége lett. Rövid költői tartózkodás után feleségével Pestre költözik és dolgozik már nemcsak lelki szükségéből, nemcsak dicsőségvágyból, hanem azért is, mert segíteni kell nyomorba jutott szüleit. Mikor aztán elérkezik 1848. márciusa, a költő vágyainak teljesülését látja köze-

ledni. Nemzeti dala a szabad sajtó első terméke.

A mosolygó tavaszra komor nyár és véres ősz következik; veszélyben már nemcsak az ujonnan kivivott szabadság, hanem a magyarság léte is. Petőfi a szélsők közé tartozik. Megírja szenvedélyes hangú királyellenes verseit, de csak kevesen követik szélsőséges útjára. Népszerűségének napja haloványodni kezd. Az imádott nép is megtagadja: a képviselőválasztáson megbukik. Csak Koltón fiának születése tölti el akkor örömmel a lelkét.

1848. őszén beáll a honvédseregbe. Több ezer seregében szolgál, végül az erdélyi sereghez kerül, Bem tábornok oldalára. A segesvári véres csatában tünt el 1849. július 31-én. Halálát sokáig nem akarták elhinni. Sokáig visszavárják, álhírek terjednek el róla; a költő pedig Segesvár közelében egy tömegsírban álmódzott már akkor a magyar dicsőségről, mely üstökös volt, világitott és eltűnt.

Petőfi igazi forradalmi lélek. Forradalmivá tették lelki tulajdonságai, a vándorlása közben szenvedett sok keserűség és nyomorúság, az érvényesülésnek sokáig hiába való keresése, a katonai és színészi élet szenvedései, végül a maga korának forradalmi hangulata. Hazafias és forradalmi versei, népdalai, szerelmi költeményei, elmélkedései és elbeszélő költeményei örökre fenntartják nevét. Sok verse a világirodalom legelső alkotásaival egy sorban említhető. Szeptember végén című költeménye még idegen nyelvre fordítva is rendkívüli hatású. De többi költeményei is a világ minden művelt embere előtt ismertté és tiszteltté tették nevét. Ha mégis feltezzük a kérdést, mi az, ami Petőfiben örökéletű, mi az, amiben nemcsak utolérte, hanem talán felül is multa a világ nagy költőit, azt kell felelnünk: képzelete. Halhatatlan és csodálatraméltó képzelete. Leíró költészetében tűnik fel képzelete legpompázóbban. Mintha egészen másképpen látta volna a világot, mint a többi ember: élet, mozgás, szin támad az ő számára ott, ahol mi alig fogunk fel valamit. És amit meglátott, azt átadja az örökkévalóságnak. Petőfi megszépítette számunkra a világot. Benépesítette a pusztát Alföldet képzeletének erejével és jogosan mondhatta képzeletéről irt költeményében, hogy új világot tud teremteni ott, hol megszűnik az Isten világa.

A nagy ember nem hal meg sohasem teljesen.

Alakja eltűnik közülünk, de lelke itt marad közöttünk. Petőfi Sándor lelke is itt lebeg a nagy magyar rónaság felett; hozzásimulva és beborítva aranyos ködével mindent. Ha a felkelő vagy lemenő napra pillantunk, ha a hóval borított Alföldet vagy Kis-Kunságnak száz kövér gulyáját pillantjuk meg, ha a felhőre, az ég rongyos ruhá-

jára esik pillantásunk, ha a folyó sima tükrén táncoló napsugarat nézzük, a természet képeihez Petőfi lelkének érzelmei és gondolatai tapadnak. A nagy költő lelkünknek végtelen gazdagságot adott, magának pedig örök halhatatlanságot szerzett.

(Budapest.)

Jankóék autóznak

Kedves nagyapóka! Amikor még falun laktunk, történt velem, s Veréb Jankó hú pajtásommal az a szinte halálos kaland, amelyet bátor vagyok a Cimborának megírni, hogy az én cimboráim okuljanak belőle.

Hát egyszer egy szép nyári napon, amint mentünk, mendegéltünk az utcán, látjuk, hogy a vendéglő előtt megáll egy autó, abból kiszáll egy bácsi s bemegy a vendéglőbe.

Mondanom se kell, hogy abban a pillanatban nadselü gondolat fogamzott meg az agyamban. Mondom Jankónak:

— Te Jankó, egyet mondok, kettő lesz belőle.

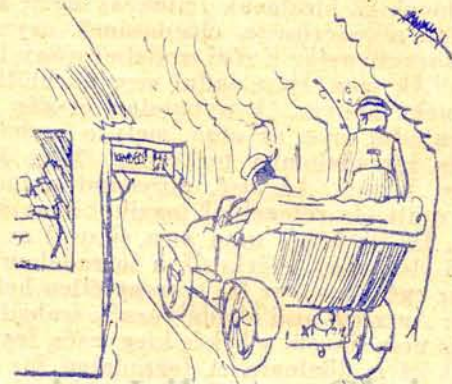
— Ne is mondja tovább, — vágta ketté Jankó pajtás a mondatot, — tudom már, mit akar. Felülünk az autóra s a világ végéig meg sem állunk.

— No, no, — mondtam én, — addig éppen nem megyünk, de amíg az a bácsi ebédel, egyet fordulunk a faluban meg a réten.

— Há'szen úgy is jó lesz.

— Tudod, mit? Én leszek a soffőr, mert én már egyszer ültem soffőr mellett, s tudom, hogy kell vezetni az autót. Te leszel az ur. Jó lesz?

— Hát hogyan lenne jó? Hadd legyek egyszer már én is ur, — mondta Jankó, azzal fel is pattant, mégpedig nem az ülésbe, hanem az ülés fölé, a fedélre, hadd lássa az egész falu, mekkora nagy ur lett belőle.

Szép csendesen megfordítottam az autót, aztán elindultam, mégpedig eleinte lassan, nehogy kárt tegyünk magunkban meg az autóban, végig pöfögtünk az utcán, aztán ki a rétre, ahol nagy sereg liba legelt. Hej Uram, Teremtőm! mi szörnyű gágogással repdesett száz liba száz felé! — Jankó közbe nagyokat kurjantott s biztatott, hogy sebesebben urfi, sebesebben! — de én elébb szép lassan visszafordítottam az autót s csak azután

eresztettem meg a féket. Hej, Szűz Mária, Szent József! vágatni kezdett az autó, de úgy, hogy a szemem világa is elveszett, neki egyenest a ven-

déglőnek, ott be a kapun, Jankó ordított: lassan, urfi, lassan! azzal puff! lefordult az autóról, én meg kétségbeesetten kiabáltam: Segítség! Segítség! Hiszen, kiabálhattam, mert mire az emberek kiszaladtak a vendéglőből, az autó neki ment az udvaron egy pajtának, beleütközött a pajta szegletibe azt hittem, az agyam kiloccsan, akkorát nyekkent az autó s abban a szempillantásban fel is fordult:

Persze, hogy én alul kerültem, az autó meg beborított engem. És persze, hogy összecsdült az egész falu, sirtak, rittak, óbégattak az asszonyok, de ezt én nem hallottam, csak később mondták nekem, hogy sirtak, rittak, óbégattak: Jaj, jaj, meghalt Jankó urfi, jaj! No, valahogy talpraáll-

tották az autót, engem felszedtek a földről, esurgott a vér a fejből, lemosták, bekötötték, aztán két bácsi felemelt s vitt haza a kastélyba, ahová éppen akkor érkezett haza kedves papám és mamám. Hát, én nem tudom leírni azt a nagy ijedséget, kedves nagyapóka, amikor a kedves papa és mama meglátták egyetlen fiukat vérbeborulva, ájultan. De Isten jó, én feleszméltem s amikor

láttam, hogy papa és mama fölém hajolva sirnak, mondták:

— Ne sirj on, édes mama, maga se papa. Kutyabajom sincsen! Hát Veréb Jankó nem halt meg?

— Micsoda fiu! — kiáltott fel édes apám magankivül. — Nem azért mendom, mert apja vagyok, de lássák, uraim, most is a pajtására gondol, vajjon nem halt-e meg? . . .

— Nem, nem, édes fiam! Él ő is. Nézd, itt van! És csakugyan ott állt az ágyam mellett Jankó, aki oly szerencsésen fordult le, hogy közben egyet fordult a saját tengelye körül és talpra esett, akár a macska. Az egész kalandban az volt a legnagyobb baj, hogy az autóban nagy kár esett s azt a kedves papának meg kellett fizetnie.

— Szívesen fizetem, — mondta a kedves papa az autós bácsinak — mert uram, nem azért mondom, hogy apja vagyok ennek a fiunak, de egy ilyen fiu száz autónál is többet ér!

És fizetett gavallérosan.

Nagyapóka kezét csókolja:

Gavallér Jankó.

SIR A FALU

Ejnye, adta teremtette!
Vén Tél-apó magát nálunk
Itt feledte.
Féllábával pedig menni
Nap-nap készül;
De felhő jön havatejtő
És télapó viasszédül.

Maradok, no! zsémbel egyet...
Uj palástja gyenge kelme.
— Nézd a hegyet!
Hová süt az áldott napfény,
Ott már foszlik,
Szakadozik. Hiába, na!
Március van: tavaszodik.

Az emberek tavaszlázban,
Vágyón néznek a mezőkre.
Benn a házban
Unalom ü!... Sok fa ég el.
Ennivaló?
Bizony, az is fogyatékn...
„Csak már menne el ez a hó!”

Bartha István.

Igyszántják a földet

— Mühlbeck Károly rajzával. —

Pitt, patt, pitt, patt, pattog az ostorka.
Pitt, patt, pitt, patt, pattogtat Sándorka. Apa
fogja ekeszarvát, ő meg pattogtat. Messze
hallik pattogása a kis ostornak.

— Hé, Daru, hé, Vidám! MendégéljeteK.
Se jobbra, se balra most ne nézzetek. Ugy

szép a barázda, ha egyenes ám. Nem botorkál
akkor az édes apám.

Ekevas hasítja a föld kebelét. Utána egy
varju lépéget elébb. Tisztítja a földet, boga-
rat szed ő. Örömmel látja ezt a szántóvető.

E—6.

Egy egész üveg befőtt

Irta: CSÜRÖS EMILIA.

Egy tüzrólpattant gazdasszony olvasónk azzal le-
pett meg a napokban, hogy egy kosár befőttel toppant
elém az ismeretlenség homályából. Postán küldte. Egy
kicsit megdöbentem, amikor a titokzatos ötkilós gyü-
möleskosarat megláttam. Vajjon mi lehet benne? Bo-
csássá meg a jó Isten, de annyi csunya nagy dolog tör-
tént a háboru alatt meg azután is, hogy először arra
gondoltam, nem rejteget-e pokolgépet az ismeretlen kül-
dőtől érkezett csomag? Aztán mégis nekibátorodtam,
felvágtam a spárgát és igen megnyugodtam, amikor szí-
nes papírral bekötött üvegek bukkantak elő a kosár rej-
tekéből.

— Ugy-e, tudjátok, gyerekek, hogyha régen nem
kaptunk már cukrot, igen megőrülünk az első szemnek,
akármilyen pirinyó is legyen az. Hát, a szépen sorakozó
üvegeknek azt mondták nekem, hogy most én is valami
olyasmit kaptam, amiből igen régóta nem jutott részem:
szeretettel gondolt reám valaki. És gondolatban megsi-
mogattam azokat az ügyes ujjacskákat, melyek azt az
egészen különös ajándékot összeállították és megcsó-
koltam a homlokot, amely egy melegen dobogó szivecs-
ke érzéseit önti gondolatba.

Aztán csöndes kicsi szobámban szemben álltam a
befőttes üveggel. Fájt egy kicsit az, hogy nincs senki
körülöttem, akinek megmutassam ezt az örömet. Addig
rezgett szívemben ez a fájás, amíg lassankint elsiklott
körülöttem minden butor, a képek belesüllyedtek a fa-
lakba, a falak pedig tágultak, fehéredtek, mindaddig,

amíg bele nem ütődtek egy fehér violás verandába. Ak-
kor aztán megálltak. A violás verandáról befelé nyílt
egy ajtó és bejött rajta egy édes arcú asszony. Két si-
valkodó fiúcska kapaszkodott szoknyájába. Az egyik-
nek rongyos volt a harisnyája a térdén, a másiknak a
kabátját vámolta meg valamelyik faág. Az az asszony
pedig, akinek a hangja a legszebb muzsika volt, egyre
korholta őket. Szóba került a rossz fiúk büntetése, akik
azzal keserítik anyukájukat, hogy nem vigyáznak a ru-
hájukra, harisnyájukra és ezért megérdemelnék, hogy
soha-soha ne kapjanak befőttest.

A korholás komoly mederbe zökkent, mert Lackó,
a kisebbik, szájába kapja az ujját és nagy aggodalom-
mal pislog fölfelé az anyuka kezében csillogó tálcára.
Azon a tálcán egy befőttes üveg sárgál. Barack van
benn. Hogy betölti illatával azt a nagy fehér talu szo-
bát! Lackó szepeg és rászorítja tenyerét harisnyájára,
arra a tájra, ahol kivillan belőle a térd. Aztán mentő
öltete támad. Odanyomja orrát anyuka konyhakötényé-
hez és úgy mondja:

— Nővérke megvarrja!

Anyuka mosolyog. Persze! Nővérke, a ti cinkostár-
satok.

Nővérke, matróruhá kislány, már penderíti is ki-
felé a nagy barna ebédlő szekrényből az üvegtányér-
kákat, kis kanalakat és egy nagy tányért. Anyuka le-
feszíti a pergament az üvegről és a tányér fölé emeli.
Hárman állják körül, — hárman álljuk körül és egyetlen

mozdulatát sem tévesztenénk el szem elől. — Na most! — Szép kicsi mese jön a csengő barackfáról, harmatról, napról, szellő csókjáról, ami mind benne van azokban az édes, illatos szeletkékben. Csörren a kis kanál az üveg tányérekön, mi hárman áhítatos szemmel nézzük a nagy műveletet. Édes anyánk nagy tányérba önti az üveg tartalmát. Aztán sorra kerülnek a kis tányérok. Először mindegyikbe egy, aztán még egy, aztán még egy, mindaddig, amíg üres marad a nagy tányér.

Csendesen, komolyan üljük körül az asztalt, egy hang sem hallatszik. Szinte elfogultan nézzük az illatos, sárga gyümölcs szeletkéket. Édes anyánk szép kicsi meseje úgy megszentelte azt. Láttuk a tavaszi barna fágon a színes virágrügyet, mint pattan rózsaszínű virágokba. Aztán méhecske dong, pillangó lebben, a nap süt, édesen, melegen, alól a zöld fű nyújtózkodik, hozzásimul a fa törzséhez. Vasárnap van, harang szól, a virágok nagyobbra nőnek a harangszótól. Aztán egy langyos szellő tünderke hintázik végig az ágakon. Leszakítja a gyöngye szirmokat, feje köré tüzi és felrepül velük a felhők felé. A szirmok szomorúak, nem akarnak elszakadni a földtől, lától, visszaszállnak és keresik a régi ágat. Hiába. Nem találják. Lehullanak a zöld füre, hó lesz belőlük, rózsaszínű virág hó. A barna ágokban sok-sok picinyó erecskén szalad felfelé a földből az élet. Kicsi zöld golyó lesz a virág helyén. A kicsi golyó nő, nő, színesedik, édesedik. Olyan lesz, mint a lusta ember. Kövér, gömbölyű. Egy méhecske rászáll pihenni és ak-

kor a gyümölcs lepottyán az ágról. Nem üti meg erősen magát, füre esik. Innen már rövid az útja a befőttes üvegig és a mi tányérunkig.

Csörren a kis kanál és cuppogunk a gyönyörűségtől. Milyen szép, szép útja van a tavaszi rügynek, amíg idekerül a tányérunkra. És milyen édes az a hang, amely illatot, jóságot oszt nemcsak a tányérunkra, hanem a szivünkbe is.

Aztán egymásután letesszük a kanalat. Sanditunk az üres befőttes üveg felé és hallgatunk. A csöndet Lackó töri meg. Igen elkarikázott a gondolata, mert két öklére hajtja buksi fejét és magának beszél:

— Ha én egyszer nagy ember leszek, mindig egy egész üveg befőttet fogok megenni! — Egyedül egy egész üveget.

Odakint a fehér violák hajladoznak, fodrosodnak, elborítják a verandát, bejönnek az ajtón, ellepik a falakat, butorokat, tányérokat, gyerekeket és mind-mind behullanak egy kerek kosárba, mely előbb érkezett a postáról.

Itt ülök egyedül, szemben a színes fejű befőttes üveggel. A lelkemből kiröppen egy szomorúságmadár és könnyeket dalol a szemembe. Azt mondja a dala:

— Hej, te kicsi Lackó! Ha te tudnád, hogy milyen nagyon-nagyon szomorú az, amikor az ember egymaga ehethet meg egész üveg befőttet...

(Kolozsvár.)

Tiz fogas kérdés

Negyedik Stollwerck pályázatunk eredménye.

A tiz fogas kérdésre a helyes felelet a következő:

1. Jókai Mór.
2. Katona József.
3. Nyugatindiában.
4. Amikor a hold a föld és a nap közé kerül.
5. Andora, Lichtenstein és San-Marino.
6. Arany János: Családi kör.
7. Deák Ferenc.
8. Verne Gyula.
9. A szenet.
10. Egressy Benjámín.

Negyedik Stollwerck pályázatunkra 414 felelet érkezett be. Helyes megfejtést küldöttek a következők:

Rauch Klári, Jánó Pál, Kiss Pál, Gáll Feri, Kovács Lujza, Popich Ernő, Lukáts Pál, Fodor Gábor, Petrovay Gabi, Berke Rózi, Borgida Lili, Heusler Magda, Komlós Elly, Galla Eszti, Ádám Pál, Hirsch Ernő, Nébel László, Fischer Gábor, Tamásy Etuka, Ince Ernő, Kelemen Gábor, Waldmann Terike és Márta, Áts Ervin, Birinyi Irma, Balogh Tamás és Edvin, Lőrincz Sándor, Raksányi Jolán, Kovács Jolánka, Ref. elemi növendé-

kei, Bályok, Hippich Zoltán, Elsner Panni, Göttler Géza és Olga, Guttman Kató, Salgó Henrik, Iring Etelka, Székely Ágnes, Lázár Mariska, Ilonka és Józsika, Raksányi Jolán, Szémányi Lackó, Péter János, Szinérváraljai névtelen, Szabó Annuska, Daniels Berthold, Székely Pisti és Katóka, Schwartz Mancsi, Kovács György Dénes, Heinrich Pali, Kászoni Gyula Ábel, Hamvay Erzsébet, Péter Zoltán, Kallós Bandi, Daniels Felicitas, Vitos Sanyika, Wolf Márta, Kádár Elemér, Káin Irén, Stoff Endre, Rencs Bódi, Török Stéfi, Almády György, Gémes Imre, Zalay Hermin, Thury Klára, Szepessy Zoltán, Szilágyi György, Kovács Laci és Adél, Eberle Anti, Goldzieher György, Benkő Juci, Pappszász Károly, Várady Katinka és Ilonka, Stepunck Baba, Tima Endre és Ilonka, Pálffy Sanyi és Babi, Klein Hedvig, Simonyi Márta, Galla Tibor, Gál Matyi és Mira, Altmann Imre, Schwartz Trudi, Sisa Etel, Bartók Edith, Hunyadi Sándor és Hermina, Havas Ferkó, Serester Anna, Bauer Olgica, Szántó Klári, Gerber Lajos, Fejér Mihály, Ille Endre, Horváth Lucy, ifj. Frank Albert, Szentpétery-testvérek, Halász Lajos, Magyary Gabriella, ifj. Girisik Gyula, Strifler Baba, Illés Imre, Kalmár Ica, Deutsch Ödön, Iványi El-

vira, Salamon Zoltán, Gyürek Baba, Farkas Victor, Szentiványi Klára, Gyürek Irén, Kósa Károly, Nagy Áron, Gáll Tibi, Katona Béla, Balogh Józsi, Strauss Bandi, Mérész Erzsébet, Csorba Erzsébet, Pillich Teréz, Bodnár Ferenc, Salamon Judith, Iszlay Elek, Fischer Andor, Bedő Lacika és Jancsi, Schleiffer Klára és Babi, Pelliou Nóra, Waldmann Terike és Márta, Fogarasi Rozália, Bereck Nusika és Lajoska, Dósa Ducika, Jakabovits Margit és Dezső, Dobrosy Károly és Gyula, Perédy Ádika, Kalló Endre, Horváth Inci, Gabos Olgica, Gáll Zsuzska, Kovács Gyula.

A sorsolás eredménye:

I. díjat nyert: Havas Ferenc, Losoncz; Bauer Olga, Szatmár.

II. díjat nyert: Altman Imre, Nagykomlós; Székely Agnes, Arad; Nébel László, Nagyszalonta.

III. díjat nyert: Kelemen Gábor, Kolozsvár; Fejér Mihály, Nagyenyed; Stepunek Baba, Nagyvárad; Várady Katinka és Ilonka, Dés; Goldzieher György, Arad; Renczes Bódi, Velky-Fedymes

IV. díjat nyert: Komlós Elly, Nagyvárad; Schleiffer Klára és Babi, Almás; Kallós Bandi, Arad; Szilágyi György, Ungvár.

Ötödik Stollwerck pályázatunkat a Cimborá április 30.-iki 12. számában hirdetjük ki.

Táperőt ha keresel,
Ne késlekedj soká,
Táplálkozz' a Stollwerckkel
Olcsón juthatsz hozzá.

PÁSZTORTÜZ

ERDÉLY
LEGLETERJEDTEBB
KÉPES SZÉPIRODALMI FOLYÓIRATA
SZERKESZTIK: ÁPRILY LAJOS, GYALLAY
DOMOKOS, GYÖRGY LAJOS ÉS
REMÉNYIK SÁNDOR

Egy negyedévre belföldön 140, külföldön 160 L.

KIADÓH. VATAL:
CLUJ-KOLOZSVÁR, STR. BARON L. POP
No. 5.

Kérjen hirdetési díjszabást és mutatószámot!!!

A kiadóbácsi postája belföldi előfizetőihez.

Petrovay Gabi, Kolozsvár. Reméljük, hogy a reklámtól könyveket közben már megkaptad. Mint írtuk, a küldemény az Uzoni Margit utánrendelése miatt késett. A fizetési feltételeket elfogadjuk. **Balogh Mihály, Józsi és Mancsi, Nagyvárad.** Megbizottunk közli, hogy néhány számotokra küldött példány a postán elveszett. Közöljétek egy levelezőlapon, melyek hiányoznak és mi azonnal pótoljuk. **Sürger Bertalan, Nagyvárad.** Ugyanezt üzenem neked is. **Gáll Piri, Marosvásárhely.** Mint hirdettük, nagyobb rendelés esetén készséggel adunk előfizetőinknek részletfizetési kedvezményt könyvvásárlásnál. Legalább 500 lei értékű könyvrendelésnél 3 havi részletfizetést engedélyezünk, de természetesen az első részlet a könyv átvételekor fizetendő. Ezt rendszerint utánvételezzük, de előre is be lehet küldeni. Ird meg, milyen könyveket választottál, s azonnal küldjük. **Viktoriu Vilma, Nagyvárad.** Ha hiányosan kapod a számokat, úgy reklamáld meg nálunk egy levelezőlapon azonnal, s mi pótoljuk. Sajnos, gyakran kapunk ilyen panaszokat, pedig immen mind a 4000 példány a legnagyobb pontossággal és rendben expedíálód k. **Weisz Pistuka, Nagyvárad.** Sajnos a kért multévi számok már mind elfogytak, s így nem tudjuk pótolni. A „Kis könyvek“ **rendelőihez.** Kérjük mindazokat, akik a „Kis könyvek“ re rendelést adtak fel, legyenek a szállítás tekintetében egy kis türelemmel. Rengeteg megrendelés érkezett be hozzánk e könyvekre s így azokat a beérkezés sorrendjében kell elintéznünk. Miután a beszerzés is bizonyos időt vesz igénybe, nem elégíthetünk ki mindenkit azonnal, viszont gondunk van reá, hogy minden rendelés sorjában elintézését nyerjen. Tehát: egy kis türelmet! **Stern Tibor, Nagyvárad.** Köszönjük a lelkesedéseket és szíves örömeiket küldjük a további ajándékkönyveket is. Bárcsak minden kis pajtásod követné a példát! **Szente Béluska, Marosvásárhely.** A kért gyűjtőlapot megküldöttük címedre és előre is köszönjük a szíves fáradságodat!

A kiadóbácsi postája magyarországi előfizetőihez.

Horváth Ilona, Budapest, Juhász Rózsika, Acsa, Lengyel Piroska Budapest, Novák Tibi, Sümeg, Váradi Margit, Budapest. Felkérünk benneteket, hogy hátrálékos, illetve esedékes előfizetési díjaitokat legkésőbb április végéig juttassátok el hozzánk, mert csak így tudjuk részletekre a Cimborá pontos és rendszeres küldését biztosítani.

A kiadóbácsi postája csehországi előfizetőihez.

Bossák Lujza, Galánta. Köszönjük szíves fáradozásodat, nagyon lelkes és hű kis olvasónk vagy. **Sallak Ervin, Kassa.** Könyvvásáruunk minden előfizetőnknek rendelkezésére áll es így természetesen a Csehországban lakóknak is. A könyvek árát ma úgy számíthatod ki ha minden 4.70 leire egy csehkoronát számítsz. A portó-költség külön 1 Ke. darabonként, míg ajánlási díjra 3 koronát kell számítani. Természetesen igen helyes, ha ajánlott küldést kívánsz, mert így az esetleges elkallódás veszélye nem fenyeget. A „Kis könyvek“ mai ára portó nélkül 7 korona. **Tóth Lenke, Stary Smokovec.** Előbbi üzenetünkben feleletet találsz kérdésedre.

Elek nagyapó üzeni.

A levél írás igen fontos szabálya: hol, melyik évben melyik hónap hányadik napján kelt a levél

KOLOZSVÁRI ELŐFIZETŐINKHEZ!

Tudatjuk Veletek, hogy a Cimbora Kolozsvárott fiókkiadóhivatalt állított fel. Ottani kiadóhivatalunk vezetését lapunk értékestollu, kedves munkatársa:

CSÜRÖS EMILIA

volt szives elvállalni, aki a kiadóhivatal helyiségében. **Str. Reg. Maria (Deák Ferenc-u.) 1. alatt, a Minerva könyvkereskedésében** minden hétköznap délután 5—5 óra között minden, a Cimborát érintő ügyben (előfizetések, reklamációk stb.) rendelkezésére áll kolozsvári előfizetőinknek.

Uj regény közlését kezdjük meg a jövő számban, minthogy e számban befejeződött Vajda István regénye, a **Nyuszi**, mely unokáim általános tetszésével találkozott. Ugyancsak általános tetszésre számíthat **Z. Tábori Piroska** regénye, a **Békesziget**, melynek a jeligéje: **Ne ölj!** Ebből a jeligéből sejthető a regény nemes célu irányzata, s e mellett állandoan ébren fogja tartani érdeklődésedet. Nemcsak a titekét, de a szüleiteké is.

— Strifler Babuka, Csermő.

Régi óhajtasod teljesült azzal, hogy szüleid megrendelték a Cimborát, mert lesz, ami felvidítson a falusi egyhangúságban s igen sok szépet és jót is tanulhatsz belőle. Hiszem is, hogy erős barátság szövődik közted és a Cimbora között. — **Mándy Pali és Tamás, Szinerváralja.** A jó Jézuska a sok szép ajándék közt meghozta nektek a Cimborát is, s édes anyátok örömmel olvassa fel nektek, apuka meg a rejtvényfejtésben segít. Milyen nagy öröm ez! De az is nagy öröm lesz, amikor magatok olvassátok az ujságot, magatok erején fejtitek meg a rejtvényeket s közben hálás szívvel gondoltok szüleitekre, akik segítségetekre voltak a kezdet kezdetén. — **Bereczk Nusika és Lajoska, Csik-somlyó.** Éppen három oldal maradt türesen a levélpapírotokon. Egy oldalt bizony tele írhattatok volna. De így is gyönyörködtem a szép írásban. Melyik írta? — **Bedő Lacika és Jancsika, Halmágy.** Megsürgtettem a nyert könyvet. — **Kallós Bandi, Arad.** A pótlórejtvény sorra kerül. — **Bartók Edith, Szászlóna.** Levelet, levelet! — **Kalmár Ica, Bályok.** Válaszom újabb levélírára buzdít. Ennek igen örvendek. Elszomorít azonban, hogy Kató és Margit nővéred nem vehettek részt a Többsincs királyfi debreceni előadásában, mert éppen akkor temették a nagyapát. Igen sajnálom, hogy a gyászeset miatt szüleiddel sem találkozhattam. A nyert könyvet eddig biztonnal megkaptad. — **Szabó Károly, Koronka, Marostordamegye.** Ha leírhatatlan az örömed, hogy válaszoltam a elveledre, ezt az örömet gyakran megszerezheted

szorgalmas levélírással. Hát csak rajta! A lajtorja rejtvény sorra kerül. — **Diénes Lajos, Sepsiszentgyörgy.** Helyesen cselekszel, ha szorgalmasan olvasod a Cimborát, de helyesen cselekednél azzal is, ha szorgalmasan írnál levelet. — **Szabó Annuska, Dicsőszentmárton.** Természetes, hogy örömmel látlak unokáim táborában. Fokozd örömemet szorgalmas levélírással. — **Hompola Tibi és Achi, Almás.** Ha gondoljátok, hogy sok dolgom van, ezt igen jól gondoljátok, de jókedvvel dolgozom, mert tudom, hogy nem vész kárba a munkám. Igen örvendek, hogy egészségesek vagytok s megint járhattok iskolába. — **Bodnár Ilkó, Szamosujvár.** Ha én nekem oly nagy levélpapírosom volna, mint neked, Ilkó! Tudod mit csinálnék? Nem elégedném meg a rejtvényfejtéssel, de levelet is írnék, mégpedig jó nagyot! — **Kemény Klári, Arad.** Ugyan, minek is szólítanál engem, ha nem nagyapónak? Isten hozott unokáim táborában! Dicséret a címekérts természetesen, könyv is. — **Bodnár Mariska, Kovin, Jugoszlávia.** A jó akarat is dicséretet érdemel. Ha csupa szerb és német gyermekek vannak ott, bizony nem szerezhetsz előfizetőket. Azt írod, oly nagy vámot fizettél a Stollwerckért, hogy azon a pénzen háromszor annyi csokoládét kapsz ott. Elhiszem neked, mert én meg egyszer annyi vámot fizettem kolbászért a román és magyar határon meg fogyasztási adót Budapesten, hogy négyszeres árát fizettem meg a kolbásznak. Nem is esznek azóta kisbaczoni kolbászt a pesti unokák! — **Juhász Rózsika, Acsa.** Öt éve jár neked a Cimbora s még csak egyszer írtál levelet, de ezután szorgalmasan írsz. Ugy legyen, Rózsika! — **Klein Évike, Nagyszalonta.** Születésnapodra megrendelték kedves szüleid a Cimborát és te most boldogan olvasod. Így olvasom én is a te levélkédet. Rejtvényed sorra kerül.

A február havi rejtvények megfejtése.

4. szám. Pótló rejtvény: Szent István király. Versesrejtvény: Ólom.

5. szám. Pótlórejtvény: Petőfi Sándor. Versesrejtvény: Flóta.

6. szám. Betüregjtvény: Nagy idők, nagy emberek. Pótlórejtvény: Füstbement terv (Petőfi.) Névregjtvény: Szondy György.

Megfejtették:

Waldmann Terike és Márta, Fodor Gábor, Székely Ágnes, Scheidl Annus, Altmann Endre, Viktor Ilona, Gödényi László, Molnár Ferenc, Kuthy Moci, Benke Micuka, Pillich Tercsi, Rothschild Berci, Partos István, Gyökössy Miklóska, Király Judit, Salamon Zoltán, Moldvai Marika, Strubert Miklós, Spitz Jancsi, Skrobol Eszter, Mester László, Korenkó Gyula, Petrovay Gabriella, Boruzs Ilke, Szilágyi Micu, Kiss Pál, Szabó Károly, Székely Ágnes, Vitos Sanyi, Ridi László és Imre, Elekes Dezsőke, Brunner Ella, Mladin Bab-szi, Kovács Lacika és Adika, Pappszász Károly, Kovács Sanyi, Király Judit, Farkas Viktorka, Hunyadi Hermína és Sándor, Szentpétery Elemér, Endre és Gyuszi, Petrovay Gabriella, Székely Ág-

nes, Gerber Lajos, Rácz Ferenc, Kiss Pál, Goldzieher György, Pálffy Pista, Szabó Lacika, Király Judit, Pelcz Zoltán, Mladin Baba, Rothschild Berci, Strifler Babuka, Veszely Bandika, Fodor Gábor, Mándy Pali és Tamás, Dániel Jancsi, Bereczk Nusika és Lajoska, Bedő Lacika és Jancsika, Kallós Bandi, Fritsch Ferenc, Bartók Edith, Kalmár Ica, Szabó Károly, Diénes Lajoska, Szabó Annuska, Hompola Tibi és Achi, Bereczky Mária, Bodnár Ildikó, Kemény Klári, Bodnár Mariska és Józsi, Juhász Rózsika, Klein Évike, Berger Zsófi, Gyökössy Miklóská és Lehelke, Spitz Jancsi, Szepessy Zoltán, Pálffy Sárka, Váradi Ilonka, Rakásnyi Stefi, ifj. Tökölly Imer, Sándor Etelka és Judith, Debreczeni Györgyvike, Tóth Dénes, Csizsér Pál, Kovács Sanyi, Várady Katinka, Waldmann Terike és Márta, Szabó Sándor, Sente Béla, Kiss Pál, Péter Magduska, Fodor Gábor, Stenunek Baba, Heusler Magda, Székely Pistike és Kátóka, Marosvásárhelyi szórakozott, Bornemisza Katalin, Káin Irén, Sólyom Sárka, Bartók Edith, Elek Piroska és Terike, Salamon Zoltán, Moldvai Mária, Magyary Gabriella, Olasz Lydi, Berkó Gyurika.

A megfejtők közt 12 könyvet sorsoltunk ki s Elek nagyapó kalapjából Tökmag király őfelsége a következők nevét húzta ki: Molnár Ferenc, Arad; Mester László, Kolozsvár; Király Judit, Brassó; Rothschild Berci, Arad; Benke Micuka, Uzon; Kuthy Moci, Galánta; Boruzs Ilike, Bacza; Kovács Sanyika, Micske; Szabó Károly, Koronka; Pappszász Károly, Csokaly; Mladin Babszi, Borosjenő; Vitos Sanyi, Gyorok.

CIMBORA

KÉPES GYERMEK LAP

Szerkesztősége: Batani-Mici (Kisbaczon) u. p. Batani-Mari (Nagybaczon) jud. Treiscaune (Háromszék megye). E címre küldendők a Cimborára részére szánt kéziratok, az Elek nagyapóhoz írott levelek és rejtvény-megfejtések.

Kiadóhivatala: Stumare (Szatmár) Str. Petru Rares (Petőfi-utca) 43. A kiadóhivatalhoz küldendők a Cimborára előfizetési bejelentései, díjai, könyvrendelések és mindennemű a lap küldését, megszüntetését célzó közlemény.

Előfizetési ára negyedévenként:

Romániában: 100 lei
Csehszlovákiában: 20 csehkorona
Magyarországon: 3 pengő
Jugoszláviában: 50 dinár.

FEJTÖRŐ.

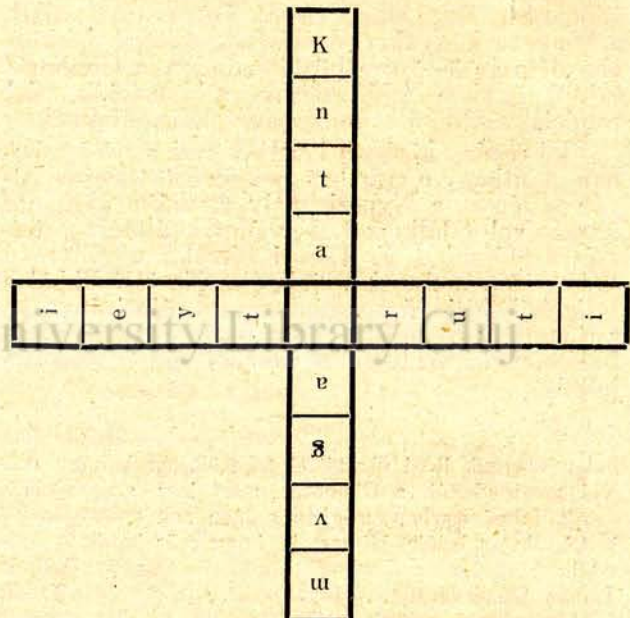
A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a rejtvények megjelenését követő hónap 10-ik napja.

KERESZTREJTVÉNY.

Beküldte: Floriza János.

Megfejtése egy közmondás.

ELLENZÉK

a legrégebb
és legelterjedtebb
magyar napilap

*

Színház, művészet, zene, Sport,
Sakk, Radio, Automobil rovatok,
Irodalmi melléklet

CLUJ (KOLOZSVÁR) Str. UNIVERSITATII 8.

MINDEN MAGYAR
EMBER OLVASSA

KELETI ÚJSÁGOT

A LEGFRISSEBB, LEGJOBBAN ÉRTESELT
NAPILAPOT, MELY A MAGYAR ÉRDEKEK
LEGBÁTRABB SZÓSZÓLÓJA!!

Előfizetési ár
Egész év 1000
Félévre 570
Negyedév 270
Egyes szám ára 5L

A MAGYAR PÁRT HIVATALOS LAPJÁT.
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:
CLUJ—KOLOZSVÁR, FŐTÉR 4. SZÁM

Fiuk! Lányok!

Jól akarjátok a zseb-
pénzt elhelyezni???

Dickens

Könyveiből vásároljatok!
**A legnagyobb angol re-
gényről, az angolok Jókai-
ját az új generációnak is-
mernie kell. A most kiadott
olcsó kiadást Ambrus Zol-
tán és Voinovich Géza szer-
kesztik. Ennél olcsóbb ki-
advány nincs! 5940 oldal**

15 kötet. Egész angol vászon, a a-
nyozott diszkötés. — Megjelennek:
Twist Olivér (1 kötet), Kis Dorrit (3)
Dombey és Fia (3), Pickwick Club
(2), Copperfield David (3), Nehéz Idők
Karácsonyi ének (1), Odon ritkasá-
gok boltja (2) kötet. Minden hónap-
ban egy kötet jelenik meg. Az első
kötet Twist Olivért e hónapban már
számtalan előfizetőnek küldtük szét.

Egy-egy kötet ára 92 Lei.

Tek. Cimbora kiadóhivatalának Satu-Mare

Ezennel megrendelem a Dickens Twist Olivér című
kötetét 92.— lei vételárért. Tudomásul veszem, hogy a
szállítási költség (postán, ajánlva) 15.— lei, az utánvé-
teli illeték és díj 8 leit tesz ki s így egy kötet a pénz
előzetes beküldése mellett franco 107.— leibe kerül. Egyben megrendelem az ez-
után megjelenő 14 kötetet is. A kötet árát és szállítási
költségét 107.— leit egyidejűleg postautalványon kül-
döm. A kötet árát és a fent részletezett költségeket 115
leit kérem utánvételezni. Megrendelem az egész sorozat-
ot, havonta egy-egy kötet, utánvétellel. (A nem kívánt
módozat törlendő.)

Az egész sorozat egyszerre is megrendelhető, mely
esetben a kötetek havonta minden külön értesítés nélkül
expédiáltatnak.

Olvasható aláírás: _____

Foglalkozás: _____

Pontos cím: _____

A szállítást a NOVITAS könyvterjesztő vállalat Cluj, eszközi

A Cimbora könyvvására

Rendkívül olcsó áru, magas irodalmi értékű könyvsorozatok a Cimbora olvasói számára!

Az eddigi olcsó áru sorozat-akciónk betetőzéséül sikerült olvasóink részére olyan alacsony áru könyvsorozatokat beszerezni, amelyek már csaknem ajándékszamba mennek. Alant felsorolunk 5 újabb sorozatot, melyek válogatott ifjúsági műveket tartalmaznak, úgy, hogy a kötetek mindegyike külön-külön öröm a kis olvasó számára.

Gyermekkönyvtár-sorozatok.

Minden sorozat 10 pompás, színes keménykötésbe kötött könyvet tartalmaz, melyek kemény tokba vannak foglalva. E sorozaton belül szebbnél-szebb mesék, történetek gyűjteményét találja az olvasó, melyeket neves magyar és külföldi ifjúsági írók írtak. E sorozatok 6—12 éves gyermekek számára valók.

I. sorozat.

1. Jégországban
2. A cukros királyfi
3. Robinson Crusoe
4. Cserkészfalu
5. Gulliver utazásai I.
6. Gulliver utazásai II.
7. Mese a két kis lányról.
8. Silda. Tréfás történetek.
9. Indiánus mesék
10. Az eszkimó ikrek.

II. sorozat.

11. Tündérvásár születése
12. A bűvös labda
13. Kínai csodák
14. Grimm legszebb meséi
15. Münchhausen báró csodálatos kalandjai
16. Viráglegendák
17. Mexikói ikrek
18. Andersen meséi
19. Fényesszemű mókus kalandjai
20. Gyermekszínház.

III. sorozat.

21. A liget tündére
22. A bűbajos sziget.
23. A kis lord I.
24. A kis lord II.
25. Elefánthistóriák
26. Alice a csodák országában
28. Oroszlán történetek
29. Tigris-történetek
30. Medve mesék.

A tiz-tiz kötetből álló sorozatok ára egyenként, csomagolási és postaköltséggel együtt 166 lei.

Ifjúságikönyvtár-sorozatok.

Az „Ifjúsági könyvtár” sorozatai 5 díszes kiállított, keménykötésű könyvből állanak. A kötetek mindegyike mesteri kézzel megírt kalandos történeteket, indiánusok és más exotikus nemzetek között átélt kalandok leírását tartalmazza. A sorozatok kemény tokba vannak foglalva. Az Ifjúsági könyvtár sorozatai 8—14 éves fiúk számára valók.

I. sorozat.

1. Az inkák smaragdja
2. Tamás urfi kalandjai
3. Cserkészek a vadonban
4. Wass Samu gróf utazása Nyugatindióban
5. Kutya történetek.

II. sorozat.

6. A vörös gyémánt
7. Tizenöt hét az indiánok között
8. Villám, egy farkaskutya története
9. A kék gyöngy
10. Magyar László utazása a délafrikai Bihé

Az öt-öt kötetből álló sorozatok ára egyenként, csomagolási és postaköltséggel együtt 160 lei.

Miután e sorozatokból csak korlátozott példányszámmal rendelkezünk, ajánlatos a rendelést mielőbb feladni, mert a fentközlött olcsó áron csak a meglévő készletből szolgálhatjuk ki rendelőinket.

A sorozatokat az összeg előzetes beküldése ellenében vagy utánvét mellett szállítjuk; utóbbi esetben azonban az utánvét díját külön számítjuk fel.

A CIMBORA kiadóhivatala.